

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑκτακτοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσόσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 27 Ματοῦ 1895

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 21

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. ΜΑΛΟ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 153]

Παρὰ τὰς ἀναστολάς ταύτας, προσ-
ῆγγιζον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρᾶς Φραγ-
κίσκας, ἥς ἤδη τὸ φαῖον κιγκλίδωμα
ἐφαίνετο κατὰ τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ.

«Θὰ ἔμπῃς μαζί μου, εἶπεν ἡ Τριαν-
ταφυλλιά.

— Καὶ βέβαια.

— Ἔτσι ἴσως κρατηθῇ ἡ θεία Ζηνο-
βία.»

Ἄλλ' ἡ παρουσία τῆς Πετρίνας οὐδό-
λως ἐκράτησε τὴν τρομερὰν θείαν, ἥτις
βλέπουσα τὴν Τριανταφυλλίαν ἐρχομέ-
νην ἐν ὥρᾳ ἀσυνήθῃ καὶ παρατηροῦσα
τὴν δεδεμένην χεῖρά της, ἔρρηξε κραυ-
γὰς δυνατάς :

«Ἐκτύπησες, κακούργα ! Στοιχημα-
τίζω πως τῶκαμες ἐξεπίτηδες.

— Θὰ πληρωθῶ, ὑπέλαβεν ἡ Τριαν-
ταφυλλιά λυσσωδῶς.

— Καὶ το πιστεύεις ;

— Ὁ κύριος Βουλουφρὰν μού το
εἶπε.»

Ἀλλὰ τοῦτο δὲν κατεπράυνε τὴν θείαν
Ζηνοβίαν, ἥτις ἐξηκολούθησε κραυγάζου-
σα τόσο δυνατὰ, ὥστε ἡ κυρὰ Φραγκίσκα
κατέλειπε τὸ γραφεῖόν της καὶ ἐξῆλθεν εἰς
τὸ κατώφλιον· ἀλλ' αὐτὴ δὲν ὑπεδέξατο
τὴν ἐγγόνην της διὰ λόγων ὀργίλων.
Σπεύσασα ἔλαβεν αὐτὴν ἐν ταῖς ἀγκά-
λαις της.

«Ἐκτύπησες ; ἀνεφώνησε.

— Λιγάκι, κυρούλα μου, 'ς τὰ δά-
κτυλα δὲν εἶνε τίποτα.

— Νὰ πᾶ νὰ φωνάξωμε τὸν κύριον
Ῥυσόν.

— Ὁ κ. Βουλουφρὰν εἶπε νὰ του
μηνύσουν.»

Ἡ Πετρίνα ἠτοιμάζετο νὰ τας ἀκο-
λουθήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν, ἀλλ' ἡ θεία
Ζηνοβία στραφεῖσα ἀνεχαίτισεν αὐτήν.

«Θαρρεῖς πως ἔχομε τὴν ἀνάγκη σου
νὰ τὴν περιποιηθῇς ;

— Εὐχαριστῶ» ἐφώνησεν ἡ Τριαντα-
φυλλιά.

ραπείαν καὶ βοή-
θειαν. Ἡ ρίζα δέν-
δρου ἐν τῇ δάσει
ἦτο τὸ μόνον κατα-
φύγιον αὐτῆς, οὐδὲν
δὲ ἄλλο.

Καὶ ναὶ μὲν εἶ-
χε πλήρες δικαίω-
μα νὰ μὴ καταλά-
βῃ πλέον τὴν κλί-

«Ἐσάρωσε τὰ πάντα, τὸ φάνωμα, τοὺς τοίχους, τὸ ἔδαφος» (Σελ. 162, σ. 6'). νην ἣν εἶχε πλη-
ρῶση, ἀλλὰ τότε

Ἡ Πετρίνα οὐδὲν ἄλλο εἶχε πλέον νὰ
πράξῃ ἢ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ ἐργαστήριον,
ὅπερ καὶ ἔπραξεν. Ἀλλ' ὅτε ἔμελλε νὰ
ἔλθῃ εἰς τὴν κιγκλιδωτὴν θύραν, συριγ-
μὸς μακρὸς ἀνήγγειλε τὴν ἐξοδον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Δεκάκις, εἰκοσάκις τῆς ἡμέρας εἶχεν
ἐρωτήσῃ ἐαυτὴν πῶς θὰ ἦτο δυνατόν νὰ
μὴ πλαγιάσῃ ἐν τῷ κοινῷ δωματίῳ, ἐν-
θα μικροῦ δεῖν εἶχε πάθῃ ὑπὸ ἀσφυξίας
καὶ τόσο ὀλίγον εἶχε κοιμηθῇ.

Βεβαίως καὶ τὴν ἐπομένην νύκτα θὰ
κατελαμβάνετο ὑπὸ ἀσφυξίας καὶ δὲν θὰ
ἐκοιμᾶτο καλλίτερον. Τότε δέ, ἐὰν μὴ
ἠδύνατο δι' ἐπαρκoῦς ἀναπαύσεως νὰ
ἀναπληρώσῃ τὴν ἐκ τοῦ ἡμερησίου κά-
μάτου ἐξάντλησιν τῶν δυνάμεών της, τί
ἤθελε συμβῇ ;

Ἦτο ζήτημα φοβερόν, οὐ ὑπελόγιζε
πάντα τὰ παρεπόμενα· ἂν μὴ εἶχε δυ-
νάμεις νὰ ἐργασθῇ, θὰ τὴν ἀπέπεμπον
καὶ αἱ ἐλπίδες της θὰ ἐξηφανίζοντο· ἂν
ἠσθένει θὰ τὴν ἀπέπεμπον ἔτι μᾶλλον,
καὶ οὐδένα εἶχε παρ' οὗ νὰ ζητήσῃ θε-

ποῦ θὰ εὕρισκεν ἄλλην καὶ μάλιστα τί θὰ
ἔλεγεν εἰς τὴν Τριανταφυλλίαν ἵνα τη
ἐξηγήσῃ διὰ τρόπον εὐπροσδέκτου, ὅτι τὸ
κατάλληλον εἰς ἄλλους δὲν ἦτο κατάλλη-
λον εἰς αὐτήν. Πῶς οἱ ἄλλοι ἠθελόν τὴν
μεταχειρισθῇ ἐὰν ἐμάνθανον τὴν ἀηδίαν
της. Δὲν θὰ ἐγίνετο τοῦτο αἰτία ἐρεθισμοῦ
δυναμένου νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ καταλίπῃ
τὸ ἐργαστάσιον ; Δὲν ὄφειλε δὲ νὰ εἶνε
μόνον καλὴ ἐργάτις, ἀλλὰ καὶ νὰ εἶνε
ἐργάτις ὡς αἱ ἄλλαι ἐργάτιδες.

Ἡ ἡμέρα εἶχε παρέλθῃ καὶ αὐτὴ δὲν
ἐτόλμησε νὰ προβῇ εἰς ἀπόφασιν τινα.

Ἀλλὰ τὸ τραῦμα τῆς Τριανταφυλλιάς
μετέβαλλε τὴν κατάστασιν τῶν πραγμά-
των· ἡ τάλαινα κόρη μέλλουσα ἐπὶ πολ-
λὰς ἀναμφιβόλως ἡμέρας νὰ διαμείνῃ
κλινῆρης δὲν θὰ ἐμάνθανε τί θὰ συνέβαι-
νεν ἐν τῷ κοινῷ δωματίῳ, τίς θὰ ἐκοιμᾶτο
ἐκεῖ ἢ τίς δὲν θὰ ἐκοιμᾶτο καὶ κατ' ἀκο-
λουθίαν οἱ ἐρωτήσεις αὐτῆς δὲν θὰ ἦσαν
ἐπιφοβοί. Ἐτέρωθεν ἐπειδὴ οὐδεμίαν τῶν
συγκοιμωμένων ἐγίνωσκε τίς ἦτο ἢ ἐπὶ
μίαν νύκτα γείτων αὐτῶν, οὐδ' αὐταὶ ἠ-
θελον φροντίσῃ περὶ τῆς ἀγνώστου ἐκεί-

νης, ἥτις ἠδύνατο κάλλιστα νὰ εἶχε μετα-
οικίση ἀλλαχού.

Τούτου ὀρισθέντος, καὶ ἐν μεγίστη
ταχύτητι, ὑπελείπετο μόνον τὸ ποῦ θὰ
μετέβαινε νὰ κοιμηθῇ ἂν κατέλειπε τὸ
κοινὸν δωμάτιον.

Ἀλλὰ δὲν ἦτο χρεῖα ἐρεύνης. Ποσά-
κις δὲν εἶχε σκεφθῇ τὴν καλύβην μετὰ
ἐπιθυμίας εὐφροσύνης! Πόσον καλῶς θὰ
ἐκοιμάτο ἐν αὐτῇ ἂν ἦτο δυνατόν! Οὐ-
δένα δὲ φόβον εἶχε, διότι εἰς αὐτὴν ἤρ-
χοντο ἄνθρωποι μόνον τὴν ἐποχὴν τῆς
θήρας, ὡς ἀπεδεικνύετο ἐκ τῆς «Ἐφη-
μερίδος τῆς Ἀμιένης». Ὑπὲρ τὴν κε-
φαλὴν τῆς στέγης, τοίχους θερμούς, θύ-
ραν καὶ ὡς κλίνη στρώμα καλὸν ἐκ
ξηρᾶς πέριδος, πλὴν τῆς τέρψεως ὅτι
κατῴκει ἐν ἰδιοκτήτῳ οἰκίᾳ, τὸ πραγμα-
τικὸν ἐν τῷ ὄνειρῳ.

Καὶ ἰδοὺ ὅτι τὸ φαινόμενον ἀκατόρ-
θωτον ἐγένετο αἴφνης δυνατόν καὶ εὐ-
κολόν.

Οὐδ' ἐπὶ δευτερόλεπτον ἐδίστασεν
ἀγοράσασα δὲ τὴν ἡμίσειαν λίτραν τοῦ
ἀρτου διὰ τὸ δεῖνόν της, ἀντὶ νὰ ἐπα-
έλθῃ εἰς τῆς κυρᾶς Φραγκίσκας, ἔλαβε
τὴν ὁδὸν ἣν εἶχε διανύσει τὸ πρῶτον ἐρχο-
μένη εἰς τὰ ἐργαστήρια.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἐργάζεται
διαμένοντες ἐν τοῖς πέριξ τοῦ Μαρωκούρ
ἐβάδιζον τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἐπανερχόμενοι
οἱ καθεὶς ἐπειδὴ δὲ δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἴδω-
σιν εἰσδύσαντες εἰς τὴν ἀτραπὸν τοῦ ἰτε-
ῶνος, ἐκάθησαν ἐπὶ τὴν λόχμην τὴν
ὑπερκειμένην τοῦ λειμῶνος, καὶ ὅτε θὰ
ἦτο μόνη θὰ μετέβαινε εἰς τὴν καλύ-
βην· ἐκεῖ δὲ ἡσυχος, τὴν θύραν ἔχουσα
ἀνοικτὴν πρὸς τὴν λίμνην, ἀπέναντι τοῦ
δύοντος ἡλίου, βεβαία ὅτι οὐδεὶς θὰ ἤρ-
χετο νὰ τὴν ταραξῇ, θὰ ἐδείκνυε ἄνευ
σπουδῆς, ὅπερ θὰ ἦτο διαφερόντως εὐά-
ρεστον ἢ τὸ καταβροχθίζειν τὰ τεμάχια
καθ' ὁδόν, ὡς εἶχε πράξῃ κατὰ τὸ
γεῦμά της.

Ἐχαιρε δὲ ὑπερβαλλόντως ἐπὶ τῇ τοι-
αύτῃ διαθέσει τῶν πραγμάτων ἣν ἔσπευ-
σε καὶ νὰ ἐκτελέσῃ. Ἀλλ' ἐδέσπευε νὰ
ἀναμείνῃ ἐπὶ πολὺ, διότι μετὰ διαβάτην
ἐπῆρχετο ἄλλος διαβάτης καὶ μετὰ τοῦ-
τον ἄλλος ἔτι· τότε διενόηθη νὰ παρα-
σκευάσῃ τὰ τῆς ἐγκαταστάσεως αὐτῆς ἐν
τῇ καλύβῃ, ἥτις ἀναμφιβόλως ἦτο κατὰ
τὴν ἀνάγκην καὶ ἀναπαυτικὴ, ἀλλ' ἠδύνατο νὰ
γίνῃ ἐπὶ μᾶλλον διὰ τινων φροντίδων.

Τὴν λόχμην, ἐν ἣ ἐκάθητο, ἀπετέ-
λουν κατὰ μέγα μέρος σημάδια ἰσχυαί,
ὑπ' αὐτὰς δὲ ἐφύετο πέρις διὰ κλωνίων
τῆς πέριδος ἠδύνατο νὰ κατασκευάσῃ
σάρωθρον πρὸς σάρωσιν τοῦ ἐνδιατημά-
τος της, ἠδύνατο νὰ κόψῃ δέμα πέριδος
ξηρᾶς πρὸς κατασκευὴν κλίνης μαλακῆς
καὶ θερμῆς.

Λησμονοῦσα τὸν κάματον, ὅστις τὰς
τελευταίας ὥρας τῆς ἐργασίας της το-
σοῦτον εἶχε βαρύνῃ αὐτήν, ἐπεδόθη πα-

ρευθὺς εἰς τὸ ἔργον. Ταχέως τὸ σάρω-
θρον συνηνώθη, συνεδέθη διὰ κλωνίου
ἰτέας καὶ προσηλώθη εἰς ῥάβδον, οὐχ
ἦτον ταχέως τὸ δειμάτιον τῆς πέριδος
ἐκόπη καὶ περιεσφίχθη ἐντὸς κλάδου
ἰτέας πρὸς εὐκόλον μεταφορὰν αὐτοῦ εἰς
τὴν καλύβην.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον οἱ τελευταῖοι
βραδύναντες διαβάται εἶχον διέλθῃ τὴν
ὁδόν, ἥδη ἐρῆμον ἐφ' ὅσον ἠδύνατο νὰ
διακρίνῃ καὶ σιωπηλὴν ἦτο λοιπὸν ὥρα
νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν ἀτραπὸν τοῦ ἰτεῶ-
νος. Φορτωθεῖσα ἐπὶ τῶν νώτων της τὸ
δειμάτιον τῆς πέριδος καὶ λαβοῦσα ἀνὰ
χεῖρας τὸ σάρωθρον κατέβη τὴν λόχμην
τρέχουσα, καὶ τρέχουσα διήλθε τὴν ὁδόν.
Ἀλλ' ἐν τῇ ἀτραπῷ ἐδέσπευε νὰ ἀναστει-
λῇ τὸ βῆμα, διότι τὸ δειμάτιον τῆς πέ-
ριδος ἐσκόλωνεν ἐπὶ τῶν κλάδων καὶ ἵνα
το διαδιβάσῃ ἡναγκάζετο νὰ κύπτῃ καὶ
νὰ βαίνειν τετραποδητί.

Ἐλθοῦσα εἰς τὸ νησίδιον, κατὰ πρῶ-
τον ἐξήγαγε τὰ ἐν τῇ καλύβῃ, τοῦτ'
ἔστι τὸ στέλεχος καὶ τὴν πέριν, ἔπειτα
ἐσάρωσε τὰ πάντα, τὸ φάνωμα, τοὺς
τοίχους, τὸ ἐδάφος· καὶ τότε ἐπὶ τε τῆς
λίμνης καὶ ἐντὸς τῶν καλαμίων ἠκού-
σθησαν πτήσεις θορυβῶδεις, πιπισμοί,
κραυγαὶ πάντων τῶν ζώων ἃ ἡ διευθέτη-
σις αὐτῆς τῆς καλύβης διετάραττεν ἐν τῇ
ἡρεμαίᾳ κατοχῇ τῶν ὑδάτων ἐκείνων καὶ
τῶν ὀχθῶν ἐκείνων, ἐνθα ἀπὸ πολλοῦ
χρόνου ἦσαν κτήτορες.

Τὸ διάστημα ἦτο τὸσον στενόν, ὥστε
ταχέως ἐπέρανε τὸν καθαρισμὸν εἰ καὶ
ἐξετέλεσεν αὐτὸν εὐσυνειδήτως καὶ μό-
νον τῇ ὑπελείπετο νὰ εἰσαγάγῃ τὸ στέλε-
χος ὡς καὶ τὴν πέριν ἵνα τὴν καλύψῃ διὰ
τῆς νέας πέριδος ἥτις διετίθει ἔτι τὴν
ἡλιακὴν θερμότητα ὡς καὶ τὴν εὐωδίαν
τῶν ἡνθισμένων χόρτων ἐν οἷς ἐφύετο.

Καὶ νῦν ἦτο καιρὸς τοῦ δείπνου, ὁ δὲ
στόμαχος αὐτῆς διεμαρτύρετο σχεδὸν ὅσον
καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτῆς ὁδοπο-
ρίαν. Εὐτυχῶς αἱ κακαὶ ἐκείναι ἡμέραι εἴ-
χον παρέλθῃ καὶ οὐδὲν εἶχεν οὐδένα πλέον
νὰ φοβηθῇ, οὔτε ἄνθρωπον, οὔτε βροχὴν,
οὔτε θύελλαν, ἢ ὅ τι δῆποτε ἄλλο· ἔ-
χουσα ἐν τῷ θυλακίῳ καλὸν τεμάχιον
ἄρτου, τὴν ὥραιαν ἐκείνην καὶ γλυκεῖαν
ἐσπέραν, ἴσως θὰ ἐνεθυμείτο τὰς προτέ-
ρας αὐτῆς δυστυχίας, ἀλλὰ μόνον ἵνα
τας συγκρίνῃ πρὸς τὴν παρούσαν ὥραν
καὶ ἐνισχυθῇ ἐν τῇ ἐλπίδι τῆς αὔριου.

Ἐπειδὴ δὲ, τρώγουσα βραδέως τὸν
ἄρτον της, ὃν ἔκοπτεν εἰς μικρὰ τεμά-
χια μήπως τὸν θρυμματίσῃ, δὲν ἐθορύ-
βει πλέον, ὁ πληθυσμὸς τῆς λίμνης ἀνα-
θαρρήσας ἐπ' ἀνήρχετο εἰς τὴν φωλεάν
τοῦ χάριν τῆς νυκτός, καὶ κατὰ πᾶσαν
στιγμὴν πτήσεως ἐχάρασσον τὸν χρυσὸν
τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, ἢ ἐμφανίσαις
πτηνῶν παρυδατίων, ἅτινα ἐξερχόμενα
μετὰ προσοχῆς ἐκ τῶν καλαμίων ἐπλεον
ἡσυχως, ἔχοντα προτεταμμένον τὸν τρά-

χηλον καὶ ἀκροώμενα πρὸς ἀναγνώρισιν
τῆς θέσεως. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἔγερσις αὐτῶν
τὴν εἶχε διασκεδάσῃ τὸ πρῶτον, ἡ κατά-
κλισις ἦδη τὴν κατέθελε.

Ὅτε ἀπετελείωσε τὸν ἄρτον της, ὅστις
ταχέως ἐσώθη, καίτοι καθ' ὅσον ἡλατ-
τοῦτο ἔκοπτε τὰ τεμάχια αὐτοῦ μᾶλλον
μᾶλλον μικρά, τὰ ὕδατα τῆς λίμνης τὰ
πρὸ τινων στιγμῶν στίλνοντα ὡς κάτοπ-
τρον, εἶχον κατασταθῇ ἀμαυρὰ καὶ ὁ οὐ-
ρανὸς εἶχε σβέση τὴν θαμβοῦσαν πυρ-
καϊάν του. Ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν τῆς
ὥρας ἡ νύξ ἐμελλε νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν
γῆν, ἡ ὥρα τῆς κατακλίσεως εἶχε σημάνη.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ κλείσῃ τὴν θύραν της
καὶ ἐξαπλωθῇ ἐπὶ τῆς ἐκ πέριδος κλί-
νης της, ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὴν τελευ-
ταίαν προφύλαξιν τοῦτ' ἔστι νὰ ἀνεγείρῃ
τὴν ἐπὶ τῆς τάφρου γέφυραν. Βεβαίως
ἐθεώρει ἑαυτὴν ἀσφαλεστάτην ἐν τῇ κα-
λύβῃ· οὐδεὶς θὰ ἤρχετο νὰ τὴν ταραξῇ,
περὶ τούτου ἦτο βεβαία· ὅπως δῆποτε
δὲ οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο νὰ προσεγγίσῃ χω-
ρὶς οἱ κάτοικοι τῆς λίμνης οἵτινες ἦσαν
ὀξήκοι νὰ τὴν ἀφυσώσῃ διὰ τῶν κραυ-
γῶν των· ἀλλὰ τέλος τοῦτο οὐδόλως
ἐκώλυε τὸ νὰ μὴ εἶναι καλὸν ἢ ἀραί-
ρεσις εἰ δυνατόν τῆς γεφύρας.

Ἐπειτα δὲ ἐν τῇ ἀφαιρέσει ταύτῃ
ἐνυπῆρχε οὐ μόνον ζήτημα ἀσφαλείας,
ἀλλὰ καὶ τέρψεως· μὴ δὲν θὰ ἦτο
τερπνὸν νὰ λέγῃ ὅτι οὐδεμίαν συγκοι-
τωνίαν εἶχε μετὰ τῆς γῆς, ὅτι ἦτο ἐν
ἀληθινῇ νήσῳ ἣν καταλαμβάναν ὡς ἴδιον
κτῆμα; Κρίμα νὰ μὴ δύναται νὰ ὑψώσῃ
σημαίαν ἐπὶ τῆς στέγης, ὡς ἀναγινώ-
σκομεν εἰς τὰς περιηγήσεις, καὶ νὰ τὴν
χαιρετίσῃ διὰ βολῆς τηλεβόλου.

Ζωηρῶς ἐπεδόθη εἰς τὸ ἔργον καὶ διὰ
τῆς λαβῆς τοῦ σαρῶθρου καθάρισα
τὸν χοῦν τὸν περιβάλλοντα τὰ ἄκρα τοῦ
κορμοῦ τῆς ἰτέας τοῦ χρησιμεύοντος ὡς
γέφυρα, ἠδυνήθη νὰ τὸν ἀποσύρῃ ἐπὶ
τῆς ὀχθῆς της.

Ἦδη ἦτο πλέον ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῆς οἴ-
κῳ, κυρία ἐν τῷ βασιλείῳ της, βασιλίσ-
σα ἐν τῇ νήσῳ της, ἣν ἔσπευσε νὰ βα-
πτίσῃ ὡς ποιοῦσιν οἱ μεγάλοι περιηγη-
ταί· περὶ δὲ τοῦ ὀνόματος οὐδ' ἐπ' ἐλά-
χιστον ἠπόρησεν ἢ ἐδίστασε· τί καλλίτε-
ρον ἠδύνατο νὰ εὐρεθῇ παρὰ τὸ συμφω-
νοῦν πρὸς τὴν παρούσαν αὐτῆς κατά-
στασιν.

— Εὐελπίς.

Καὶ νὰ μὲν ὑπῆρχεν ἡδὴ τὸ Εὐελπι
Ἀκρωτήριον· ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ
συγγέη τις ἀκρωτήριον καὶ νῆσον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Τερπνότατον τὸ νὰ εἶναι τις βασιλίσσα,
μάλιστα δὲ ὅταν μήτε ὑπηκόους ἔχῃ,
μήτε γείτονας· ἀλλ' ὅμως δέον καὶ νὰ
μὴ ἔχῃ ἐργασίαν ἄλλην, μόνον δὲ νὰ
διέρχεται τὸ Κράτος αὐτῆς ἐν μέσῳ
ἐορτῶν.

ΜΑΥΡΗ ΚΑΙ ΑΣΠΡΟΣ

[Συνέχεια, ἴδε σελ. 158]

— Σιωπῇ, εἶπε τὸ ἀνοῖξαν τὴν θύραν
παιδίον.

— Τί τρέχει;

— Ὁ ἀφεντικός εἶνε πολὺ θυμωμένος.

— Αὐτὸ θὰ τοῦ φέρῃ τὴν καρδιά του
'ς τὴ θέσι της, εἶπεν ἡ Μυάνα, δείξασα
τὸ ἐν τῷ χαρτίῳ κρέας.

— Δέν το πολυπιστεύω! ἐγὼ το γνω-
ρίζω καλὰ τ' ἀφεντικό ποτέ μου δέν το
εἶδα ἔτσι.

Καὶ πράγματι παραδόξως προσεῖδεν
ὁ Γιάννακας τὰ δύο παιδιά· μόλις δ' ἡ-
ξίωσε νὰ ῥίψῃ βλέμμα ἐπὶ τῆς ὥραιας
φλογίδος τὴν ὁποίαν τῷ ἔτεινε ἡ Μυάνα.

Τί καθίστα τόσον σύννου καὶ τετα-
ραγμένον τὸν ἀρχικαποδοχολοκαριστήν;
Ἐν ἔγγραφον τὸ ὁποῖον εἶχε λάβῃ
πρὸ δύο ὥρων.

Τὸ ἔγγραφο τοῦτο τὸ ὁποῖον ἐπανε-
λημμένον ἀνέγνωσε καὶ συνέθλιψε μάλι-
στα ἐν στιγμῇ ὀργῆς, εἶχεν ὡς ἐξῆς:
«Διευθυνσις τῆς Ἀστυνομίας Ἀθῶν.

Ὁ ἀστυνόμος τοῦ Γ' ἀστυνομικοῦ τμή-
ματος καλεῖ τὸν Γιάννην Γιάννακον νὰ
παρουσιασθῇ μεθαύριον, δευτέραν, 27 τοῦ
μηνός, εἰς τὸ κατάστημα τοῦ τμήματος
ὅπως δικαιολογήσῃ ποῖα εἶνε τὰ δικαιώμα-
τά του ἐπὶ τῶν ὀκτῶ παιδίων, τὰ ὁποῖα
μετεχειρίζεται πρὸς καθαρισμὸν τῶν καπ-
νοδόχων».

Ἦτο ἐσπέρα τοῦ σαββάτου· ὁ Γιάν-
νακας λοιπὸν εἶχε μόνον εἴκοσι τέσσαρας
ὥρας διὰ ν' ἀπαλλαγθῇ ἀπὸ τὸν Ἐλευ-
θέρην καὶ τὴν Μυάναν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Μετὰ τὸ λιτὸν δείπνον, ὁ Ἐλευθέρης
καὶ ἡ Μυάνα ἀπεκοιμήθησαν ἐπὶ τοῦ
σωροῦ τοῦ ἀχύρου, ὅστις ἔχρησιμεῖεν
εἰς αὐτοὺς ὡς κλίνη, ἀφ' οὗ ἐννοεῖται
ἔκρυψαν εἰς τὴν μυστηριώδη κρύπτην τὸ
ἀργυροῦν νόμισμα τοῦ γενναιοδωροῦ δια-
βάτου.

Ἐπὶ τῶν χειλέων των ἐπλανᾶτο μει-
δίαιμα εὐτυχίας. Καὶ ἐν τούτοις δὲν θὰ
ἐκοιμῶντο μὲ τὴν ἡσυχίαν ἃν εἴξευρον
ποίας σκέψεις εἶχεν ἐντὸς τῆς κεφαλῆς
τοῦ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Γιάννακας.

Ἄν παρουσίαζεν εἰς τὸν ἀστυνόμον
τὸν Ἐλευθέρην καὶ τὴν Μυάναν, ἄνευ
οἰοῦντο δὲ δικαίωματος ἐπὶ τῶν παιδίων
ἐκείνων, θὰ κατεδικάζετο ἀφεύκτως εἰς
φυλάκισιν καὶ εἰς βαρὺ πρόστιμον.

Ἐν φ' ἂν ἀπηλλάσσετο ἀπὸ τοὺς δύο
νεοσυλλέκτους του, ἠδύνατο νὰ ὤφελῃ-
θῃ τὰ ἐξήντα τέσσαρα φράγκα, τὰ ὁποῖα
εἶχον ἐμπιστευθῇ εἰς αὐτὸν τὰ παιδιά,
ἔτι δὲ καὶ τὸ περιεχόμενον μικροῦ κ ο υ μ-
π α ρ ᾱ, τὸν ὁποῖον ἀνεκάλυψε τὸ δξυ-
δερμές του βλέμμα.

Δέν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ διστάζῃ ἐν μιᾷ
στιγμῇ ἔλαμε τὸ σχέδιόν του.

Ὁ ἥλιος ἀνέτειλε τὴν ἐπαύριον φωτί-
ζων δι' ἐρυθρὰς λάμψεως τοὺς χιονοσκε-
πεῖς λόφους. Ἄν καὶ ἦτο Κυριακή, ἡμέ-
ρα ἀργίας, ὁ Γιάννακας παρέλαβε μεθ'
ἑαυτοῦ τὸν Ἐλευθέρην καὶ ὠδήγησεν
αὐτὸν εἰς τινὰ μεγάλην οἰκίαν ὅπου ἦσαν
τρεῖς καπνοδόχοι πρὸς καθαρισμόν. Καὶ
τὰς μὲν δύο ἐκαθάρισε ἄνευ τινὸς ἐπει-
σοδίου· ἀλλ' ἀνελθὼν εἰς τὴν τρίτην ὁ
Ἐλευθέρης ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε κραυ-
γὰς παραδόξους προσερχομένας ἀπὸ τὴν
στέγην.

— Πάει ὁ Παρδαλός μου, ἔκραξε
μετὰ δακρύων μία φωνή, ποῖος θὰ μου
δώσῃ τὸν παπαγάλο μου!

Ὁ Ἐλευθέρης ἀνερριχθῇ εἰς τὸ ὑ-
ψιστον μέρος τῆς καπνοδόχης καὶ καθί-
σας εἰς τὸ χεῖλος προσεπάθει νὰ ἴδῃ πῶ-
θεν ἔρχεται ἡ φωνή.

— Ἐνας καπνοδοχοκαθαριστής! ἀνέ-
κραξε μία φωνή· ὦ, ἂν ἤθελε!

— Τί λέγεις, κόρη μου; τρελλὴ
εἶσαι; ἀπεκρίθη ἄλλη φωνὴ γυναικεία·
νὰ κάμωμε νὰ σκοτωθῇ ἕνα παιδί γιὰ
ἕνα παλιοπαπαγάλο!

— Παλιοπαπαγάλο! ὁ Παρδαλός
μου, κυρία, Ἐλένη εἶνε καλός· τρώγει
ἀπὸ τὸ χέρι μου καὶ ἔρχεται καὶ κάθετα
'ς τὸν ὠμό μου ὅταν τον φωνάζω. Ἀχ,
πῶς τον ἀγαπῶ!

— Τότε θὰ κάμῃς καλλίτερον νὰ τον
φωνάξῃς καὶ νὰ μὴ θέλῃς νὰ σοῦ τον
πιάσουν· σήμερα μὲ αὐτὴ τὴν παγωνιά
αἱ στέγαι γλιστροῦν.

— Θέλω νὰ μού τον πιάσουν. ὦ,
νά τος! εἶπε τὸ κοράσιον δεικνύον πολὺ-
χρωμον πτηνόν. Εἶνε μουνδιασμένος· δὲν
θὰ πετάξῃ. Πέντε φράγκα ἔχει ὁποῖος
μού τον φέρει.

Τὰς λέξεις ταύτας ἀκούσας ὁ Ἐλευ-
θέρης, ἐρρίγησε. Πέντε φράγκα! πόσον
σπουδαῖον ποσὸν ἠδύνατο νὰ προσθήσῃ
εἰς τὰς οἰκονομίας των! Οὐδὲ αὐτὴ ἡ
Μυάνα ἐφερέ ποτε πέντε φράγκα. Ἄν
τα ἐκέρδιζε μὲ ποῖαν εὐχάριστην θὰ
τα ἔφερεν εἰς τὸ κοινὸν ταμεῖον.

Τὸ κοράσιον ἐπανελάμβανε·
— Πέντε φράγκα! πέντε φράγκα
θὰ πάρῃ ὁποῖος μου φέρει τὸν Παρδα-
λόν μου.

Ὁ Ἐλευθέρης δὲν ἐδίστασε πλέον.
— Περίμενε· ἐγὼ θὰ σοῦ τον φέρω,
εἶπεν ἐξελθὼν καθ' ὁλοκληρίαν ἐκ τοῦ
στομίου τῆς καπνοδόχης.

Μὲ προσοχὴν κρατούμενος ἀπὸ τὴν
καπνοδόχην καταβαίνει ἡσυχως τὴν χιο-
νοσκεπὴ στέγην, μουνδιασμένος ἦδη ἔχων
τὰς χεῖρας ἐκ τοῦ ψύχους.

Ἀπὸ καπνοδόχης εἰς καπνοδόχην
φθάνει πλησίον τοῦ μέρους ὅπου εἶχε
καταφύγῃ τὸ πτηνόν. Ἦρκει πλέον νὰ
ἐξαπλωθῇ καὶ νὰ ἐκτείνῃ τὴν χεῖρά του
ὅπως τὸ συλλάβῃ.

Ἀπορρίψας διὰ τοῦ ξύστρου ὁ Ἐλευ-
θέρης ὀλίγην χιόνα ἐκ τῆς στέγης, εἰ-

δεν ανοιγμά τι, εἰς τὸ ὅποσον ἡδυνήθη νὰ εἰσαγάγῃ τὴν ἀριστεράν του χεῖρα· ἔπειτα στηρίξας τοὺς δύο πόδας του εἰς τὴν ἐκ ψευδαργύρου ὑδρορρόην, ἐξέτεινε μετὰ προφυλάξεως τὴν δεξιάν χεῖρα, ἥτις ἐφθασε σχεδὸν μέχρι τοῦ πτηνοῦ.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμήν ἐμελλε νὰ συλλάβῃ αὐτό, ὁ παπαγάλος φοβηθεὶς ἐπέταξε καὶ ἐκάθισε πλησίον του, ἀλλ' εἰς τὸ ἄλλο μέρος. Ὁ Ἐλευθέρης λησμονήσας ὅτι ἀσθενέστατον μόνον στήριγμα εἶχεν, ἐκινήθη ἀποτόμως ὡπως συλλάβῃ τὸ πτηνὸν κατὰ τὴν πτήσιν του. Ἀλλ' ἀπολέσας τὴν ἰσορροπίαν ἐκυλίσθη ἐξαφνα ὀρμητικῶς πρὸς τὸ ἄκρον τῆς στέγης, ἐν ᾧ ὀξεῖαι κραυγαὶ ἠκούσθησαν ἐκ τοῦ παραθύρου ὅπου εὕρισκοντο ἡ μικρὰ κόρη καὶ ἡ παιδαγωγὸς αὐτῆς.

Κατ' ἀπροσδόκητον εὐτυχίαν, ὁ Ἐλευθέρης ἐν ᾧ ἐπιπτεν ἐκρατήθη ἐκ τῆς περὶ τὴν ὀσφύν του ζώνης, ἥτις περιεπλάκη εἰς τὸ στόμιον τῆς ὑδρορρόης προσέσχον τῆς στέγης.

Ἡ θέσις τοῦ δυστυχοῦς παιδιοῦ ἦτο δεινотάτη· ἦτο καταφανές ὅτι ἡ ζώνη δὲν θὰ ἡδύνατο ν' ἀντιστῇ· ἂν δὲ ἐσχίζετο, ἡ ἐθραύετο ἡ πόρπη αὐτῆς, ὁ Ἐλευθέρης θὰ κατεκρημνίζετο κάτω εἰς τὴν ὁδόν· τὸ δὲ ὕψος ἦτο ἰλιγγιώδες.

Κατὰ διαλείμματα μικρὸς τριγμὸς ἠκούετο ἀγγέλων ὅτι ἡ δερματίνη ζώνη δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ κοπῇ.

Κάτω εἰς τὴν ὁδὸν εἶχε συναθροισθῇ πλῆθος, ἐκ τῶν παραθύρων ἐκλινον κεφαλαί, ἀνήσυχτοι, βραχίονες δὲ ἐτείνοντο ὡπως χαλαρώσωσι τὴν ὀρμὴν τῆς πτώσεως ἐν ἡ περιπτώσει τὸ παιδίον ἐπιπτε.

Ἐξαφνα ἀπὸ ἐπίστεγον δῶμα ὀλίγα μέτρα μόνον ὑψηλότερον τοῦ μέρους ὅπου ἐκρέματο τὸ παιδίον, ἐκρεμάσθη σχοινίη ἀναβάθρα καὶ ἀνθρωπὸς τις κατέβη μετὰ προσοχῆς.

Οἱ θεαταὶ παρετήρουν ἀγωνιωδῶς κρατοῦντες τὴν ἀναπνοήν των· μετ' ὀλίγον ὁ τολμηρὸς σωτὴρ ἐφθασε πλησίον τοῦ παιδιοῦ, τὸ ὅποσον δὲν ἐκινεῖτο πλέον ἀλλ' εἶχε πρὸς τὰ ὀπίσω ἀνερριμμένην τὴν κεφαλὴν. Ἰσχυρῶς κρατούμενος ἀπὸ τῆς ἀναβάθρας διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἤρπασε διὰ τῆς ἄλλης τὸν Ἐλευθέρεν καὶ τον ἔφερε μέχρι τῆς κλίμακος. Κρατῶν δὲ τὸ πολύτιμον φορτίον του ἀνέβη μέχρι τοῦ παραθύρου τοῦ δώματος, καὶ εἰσῆλθεν εἰς αὐτὸ ἐπευφημοῦντος καὶ χειροκροτοῦντος τοῦ πλήθους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ἄν οἱ συναθροισθέντες παρὰ τὴν οἰκίαν ὅθεν ἐκρέματο ὁ Ἐλευθέρης δὲν εἶχον ὅλην τὴν προσοχὴν των προσηλωμένην εἰς τὴν τύχην αὐτοῦ, θὰ ἐδλεπον ἀνθρωπὸν τινα μαύρην ἔχοντα τὴν μορφήν καὶ μαύρας τὰς χεῖρας ἐξ ἀσδόλης, ὅστις, καθ' ἣν στιγμήν τὸ παιδίον ἐκινδύνευε τὸν ἔσχατον κίνδυνον, ἐξελθὼν τῆς

οἰκίας ἐκείνης, ἐψιθύριζε μετὰ προφανοῦς εὐχαριστήσεως :

— Ἐγὼ τύχη· νὰ που γλύτωσα ἀπὸ τὸ ἕνα. Τὸ ἄλλο νὰ ἰδοῦμε τώρα !

Βήματι ταχεῖ διηυθύνθη πρὸς τὴν κατοικίαν του, ὅπου εἶχε μείνῃ ἡ Μυάνα. Ἀνῆγγελε δ' εἰς αὐτὴν ὅτι τὴν τετάρτην ὥραν ἐμελλον νὰ ὑπάγῃσι μαζὶ νὰ καθαρίσωσι τὰς καπνοδόχας μεγάλης τιнос οἰκίας κειμένης δύο ὥρας μακρὰν τῆς Λυῶν.

— Θὰ πάρῃς εἴκοσι λεπτὰ διὰ τὴν κάθε καπνοδόχην· καὶ εἶνε ἐξ !

Ἡ Μυάνα ἠρίθμισε διὰ τῶν δακτύλων τῆς καὶ ἐμεδίασεν ἐκ χαρᾶς ὑπολογίσασα ὅτι θὰ προσθήσῃ εἰς τὸ ταμεῖον ἐν φράγκον καὶ εἴκοσι λεπτὰ.

— Καὶ ὁ Ἐλευθέρης ; ἠρώτησε.

— Ἐπειδὴ θὰ κοιμηθῶμεν εἰς τὸ ἀρχοντόσπιτο ἐκεῖνο, διὰ ν' ἀρχίσωμε αὐγὴν αὐγὴ τὸ καθαρίσμα, τὸν ἔστειλα ἐκεῖ, καὶ θὰ τον βροῦμε ἅμα πᾶμε.

Τὴν ὠρισμένην ὥραν ἀπῆλθον· διελθόντες μέρος τῆς πόλεως ἐξῆλθον εἰς τοὺς ἀγρούς. Ἡ χιὼν ἐπιπτε πυκνή, οἱ κλάδοι τῶν δένδρων ἐκάμπτοντο ὑπὸ τὸ λευκὸν βάρος. Καὶ ὁ Γιάννακας καὶ ἡ Μυάνα ἦσαν κατάλευκοι· τὸ πρόσωπον τῆς μικρᾶς μαύρης ἐμαύριζε μόνον· τὸ ψῦχος ἦτο δριμύτατον· οἱ μουδιασμένοι πόδες τῆς δυστυχοῦς κόρης δὲν ἡδύνατο πλέον νὰ τὴν βαστάσωσι.

— Εἶνε μακρὰ ἀκόμη ;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὑποκριτικῶς ὁ Γιάννακας.

Βήματά τινα περαιτέρω οὗτος ἐστάθη· εἶχεν ἐπέλθῃ ἡ νύξ. Μακράν, διεκρίνετο ἀμυδρὸν φῶς.

— Θαρρῶ πως ἐχάσαμεν τὸν δρόμο, εἶπεν ὁ Γιάννακας· πρόσμενε μιὰ στιγμή· θὰ πάγω νὰ ρωτήσω γιὰ τὸν δρόμο καὶ φθάνω ἔς ὀλίγο.

Ἡ Μυάνα, ἀφ' οὗ παρῆλθον ἱκανὰ λεπτὰ ἤρχισε ν' ἀνησυχῇ· ὁ κύριός της δὲν ἐπανήρχετο· μὴν ἔπαθε τίποτε ; Μὴν ἔχασε τὸν δρόμον ;

Μετ' ὀλίγον ὁμως δὲν ἐσκέπτετο πλέον· τὸ φοβερὸν ψῦχος τὴν παρέλυε. Ἦθελε νὰ φωνάξῃ, ἀλλ' αἱ λέξεις, ἀλλ' ἡ φωνὴ ἔμειναν ἐντὸς τοῦ λάρυγγος.

Τότε ἐπροχώρησεν ἐν βῆμα, ἔπειτα δύο, ἀλλ' αἰφνης ἐστράφη περὶ ἑαυτήν, καὶ τὸ παγωμένον σῶμά της ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς καταλεύκου χιόνος.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

Η ΤΥΧΗ ΚΑΙ Ο ΕΠΑΙΤΗΣ

Εἰς ἐπαίτης, κρεμασμένον ἔχων ἀπὸ τὸν λαιμόν του παλαιὸν δισσάκκιον, μόλις σύρων τοὺς πόδας του, ἔτεινε τὴν χεῖρά του κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα καταρῶμενος τὴν κακὴν του τύχην, ἡ ὁποία τον ἔκαμε πτωχόν.

Ἐλεγε δὲ κάποτε, παρατηρῶν μὲ ἐκπληκτικὸν βλέμμα τὰς πλουσίας οἰκίας τὰς ὁποίας ἐξῆλθε :

— Πόσοι ἄνθρωποι ζοῦν εὐτυχισμένοι, χορτασμένοι ἀπὸ χρυσόν, μέσα εἰς τὰ πολυτελῆ αὐτὰ μέγαλα. Οἱ πόθοι των ἐκπληροῦνται ἀμέσως· ἀλλὰ δὲν χορταίνουσι τὸν πλοῦτον· καὶ ζητοῦν νὰ σωρεύουν νέον χρυσόν εἰς ὅσον ἔχουν ! Παρατήρησε αὐτὴν τὴν οἰκίαν. Ἰδιοκτήτης ἦτο κάποιος, ὁ ὁποῖος ἀπέκτετε ἀρκετὴν περιουσίαν ἀπὸ τὸ ἐμπόριον· ἀλλ' ἤθελε ν' ἀποκτήσῃ ἀκόμη μεγαλειότητα. Ἐταξείδευε κάθε ἔτος μὲ τὸ πλοῖόν του· ἀλλ' ἐν ᾧ ἐπερίμενε νὰ ἐπιστρέψῃ φορτωμένον μάλαμα, ἐναυάγησε, καὶ ὅλος ὁ θησαυρὸς του ἔμεινε εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης.

Ἐν ᾧ ὠμίλει ταιουτοτρόπως, ἐμφανίζεται ἐμπρός του ἡ Τύχη.

— Ἀκουσε, τῷ εἶπε, πρὸ πολλοῦ ἤθελα νὰ σου φανῶ ὡφέλιμος. Εἰς τὸν δρόμον εὐρήκα χιλιάδας τάλληρα καὶ θέλω νὰ γεμίσω μὲ αὐτὰ τὸ σακκί σου· φέρε το. Ἀλλὰ μαζί σου θὰ κάνω τὴν ἐξῆς συμφωνίαν· ὅσος χρυσὸς πέσῃ μέσα εἰς τὸν σάκκον αὐτὸς μονάχα θὰ εἶνε χρυσός· ἂν πέσῃ κατὰ γῆς, σοῦ το λέγω ἀπὸ τώρα, θὰ γίνῃ σκόνη. Σοῦ το εἶπα καὶ ξεῦρέ το· τὸ δισσάκκι σου εἶνε παλαιό· ἂν το πολυγεμίσης, εἴμπορεῖ νὰ σχισθῇ.

Ὁ γέρων ἀπὸ τὴν πολλὴν χαρὰν μένει ἄφωνος. Τείνει μὲ τὰς δύο χεῖράς του τὸ σκονισμένον δισσάκκιον, καὶ ἡ γενναϊὸς χεὶρ τῆς Τύχης ρίπτει ἀφθόως ἐντὸς τὸν χρυσόν.

— Φθάνει ; Ἐρωτᾷ ἡ Τύχη.

— Ἀκόμη ὀλίγον.

— Μήπως σχισθῇ ὁ σάκκος ;

— Ἀ ! μπᾶ, μὴ σε μέλη.

— Νά, ἔγινες ἀμπλουτος τώρα.

— Ἀκόμη, ἀκόμη ὀλίγο.

— Καλὰ, ἀλλὰ μὴ λησμονῆς τί σου εἶπα.

— Μόνον μιὰ φοῦκτα ἀκόμη.

— Φθάνει πλεῖα, ὁ σάκκος σχίζεται.

— Μιὰ σταλίστα ἀκόμη ! . . .

Ὁ σάκκος σχίζεται, ὁ χρυσὸς πίπτει καὶ μεταβάλλεται εἰς κόνιν τὴν ὁποίαν σκορπίζει ὁ ἄνεμος.

Ἡ Τύχη ἔφυγε· ὁ ἐπαίτης ζητεῖ πέριξ νὰ τὴν εὕρῃ καὶ εἰς τὸ ἔδαφος εὕρισκει τὸ δισσάκκι του μόνον, καὶ μένει ἄθλιος ὡς ἦτο.

[Κατὰ τὸν διάσημον Ρῶσον μυθογράφον ΚΡΙΛΩΣ].

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ ΕΝ ΕΦΕΣΩ

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐξ Ἀθηνῶν ἐπῆγεν εἰς τὴν Κόρινθον, ἀφ' οὗ δὲ περιῆλθε διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης πολλὰ μακρὰ μέρη, ἐφθασε τέλος εἰς Ἐφεσον, ἥτις ἦτο τότε μητρόπολις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἐκεῖ ἐδίδαξε πέντε ὁλοκλήρους μῆνας, ἡ δὲ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ ἔγινε γνωστὴ εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Ἀσίας Ἰουδαίους τε καὶ Ἑλληνας. Ὁ Θεὸς ἐνήργει ὅχι μικρὰ θαύματα διὰ τῶν χειρῶν τοῦ Παύλου. Ὡς καὶ τὰ μαγνήτια τοῦ ἰδρωτός του ἐπιτιθέμενα ἐπὶ ἀρρώστων ἰάτρευον αὐτούς. Ὅλη ἡ Ἐφεσσὸς ἦτο πλήρης θαύματος

καὶ σεβασμοῦ, τὸ δὲ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ ἐδοξάζετο καὶ ἐμεγαλύνετο πανταχοῦ.

Ἡ Ἐφεσσὸς ἐφημίζετο διὰ τὸν μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ὅστις ἐθεωρεῖτο ἐκ τῶν ἐπτὰ θαυμάτων τοῦ κόσμου. Ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος τῆς θεᾶς, τὸ ὅποσον, ὡς ἐπίστευε τὸ δεισιδαῖμον πλῆθος εἶχε πέσῃ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἦσαν γεγραμμένα μυστηριώδεις λέξεις καὶ σημεῖα· ὑπῆρχον δὲ ἄνθρωποι οἵτινες ἔγραφον βιβλία ἐξηγοῦντα δῆθεν τὰ σημεῖα ἐκεῖνα. Οἱ μάγοι οὗτοι πιστεύσαντες εἰς Χριστὸν διὰ τὴν ὑπερφυσικὴν δύναμιν, τὴν ὁποίαν ἐδείκνυνεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος,

προσῆλθον πρὸς αὐτόν, ἐξωμολογήθησαν τὰς πράξεις των καὶ ἔκαυσαν πρὸ τοῦ ναοῦ τὰ ἀγυρτικά ἐκεῖνα βιβλία.

Τότε δὲν ὑπῆρχον τυπογραφεῖα, πολυλαπλασιάζοντα ἐπ' ἄπειρον τὰ ἀντίτυπα ἐνὸς ἔργου· ἦσαν χειρόγραφα τὰ βιβλία ἐκεῖνα, ἐγράφησαν μὲ πολὺν κόπον καὶ ἡ ἀξία των ἦτο μεγάλη· ἀλλ' οἱ Ἐφεσσοὶ εἰλικρινῶς πιστεύσαντες εἰς τὸν Χριστὸν δὲν ἐδίστασαν νὰ καταστρέψωσι τὰ βιβλία ἐκεῖνα, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκέρδιζον πλοῦτη καὶ ἐπευφημίας· καὶ ἔκαυσαν μεγαλοφύχως ἐνώπιον πάντων τὰ ὄργανα τῆς ἀπιστίας καὶ τοῦ ψεύδους.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Ἀδελφός μικρότερός μου μ' ἐρωτᾷ πρὸ ἡμερῶν : πῶς ὁ Θεὸς ἐντὸς τοῦ κόσμου εἶνε πανταχοῦ παρών ;

Γνωστὶ δὲν ἔχω μεγάλην σάν σοφὸς νὰ το σκεφθῶ, μόνον ὅσο ὁ νοῦς μου βάλλει, σάν παιδί θ' ἀποκριθῶ.

Καθὼς ζάχαρι λυωμένῃ σὲ ποτῆρι μὲ νερό, κάθε στάλλα του γλυκαίνει, ἂν κ' ἐγὼ δὲν τὴν θωρῶ,

Ἔτσι ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ κόσμου, πάντα καὶ νυχθημερόν, ὁ Πανάγαθος Θεὸς μου εἶνε πανταχοῦ παρών.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ
[Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

Ο ΜΙΧΑΛΙΟΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 159).

— Μοργάνη εἶνε ἡ κόρη τοῦ βασιλέως τοῦ Βαρόκκου, καὶ ἡ αἰθούσα αὐτὴ εἶνε εἰς τὸ βασιλικὸ παλάτι τῆς χώρας.

— Σ' εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη ὁ μάγος, φθάνει.

Ἡ μικροσκοπικὴ μορφή ἐξηφανίσθη τότε εἰς τὴν φλόγα.

— Τώρα γνωρίζομεν ἄρκετὰ, εἶπεν ὁ μάγος. Ἀρκεῖ πλέον νὰ συμβουλευθῶ τὰ βιβλία μου.

Ἐλαβεν ὀγκώδη τόμον, ἔστρεψε τὰ φύλλα καὶ ἀνέγνωσε :

« Βαρόκκον, βασιλεῖον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου, ἔχον εἴκοσι ἑκατομύρια κατοίκων. Πρωτεύουσα Περουκόπολις, ἀριθμοῦσα περὶ τὰς τριακοσίας χιλιάδας. Βασιλεὺς Φανταστὸς ὁ Πέμπτος. »

— Καλά, καὶ τώρα πάμε νὰ κοιμηθούμε.

Τὴν ἐπαύριον, πρῶτ' πρωΐ, ὁ Μιχαλὶς ἀπεχαιρέτισε τὸν γέροντα μάγον, ἐν ᾧ δὲ διήρχετο πρὸ τοῦ δένδρου, ὅλαι αἱ μικραὶ κεφαλαὶ τῶ ἡῦχοντο καλὸν ταξίδιον.

Φθάσας εἰς τὴν ἔξοδον εὗρε μεγαλοπρεπέστατον ἵππον, χιονόλευκον, πολυτελῶς ἐπισεσαγμένον, ὅστις ἐπληττεν ἀνυπομόνως διὰ τῶν πετάλων του. Ἦτο δῶρον τοῦ μάγου.

Ὁ Μιχαλὶς πηδήσας ἐπ' αὐτοῦ καὶ σείων παιδρῶς τὴν σπάθην του ἀπῆλθεν ἐν σπουδῇ.

Διῆλθε πολλὰς χώρας διαπράττων πολλὰ ἀνδραγαθήματα διὰ τῆς περιφημίας τοῦ σπάθης του· τόσοις δὲ δράκοντας καὶ ἄλλα θηρία ἐφόρνευσε, ὥστε τὸ ὄνομά του διεσημίσθη πανταχοῦ.

Ἐφθάσεν ἐπὶ τέλους εἰς τὸ βασιλεῖον

τοῦ Βαρόκκου, καὶ διηυθύνθη εἰς τὴν πρωτεύουσάν.

Β'.

Τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγενήθη ἡ βασιλοπούλα Μοργάνη ἔζη εἰς τὸ βασιλεῖον τοῦ Βαρόκκου μία μάγισσα παντοδύναμος καὶ κακὴ, ἥτις ἐπειδὴ ἦτο μόνη καὶ τελευταία ἀπόγονος τῆς παλαιᾶς γενεᾶς τῶν μαγισσῶν, ἦτο πολὺ ἀλαζὼν καὶ θρασεῖα.

Ὁργίσθη λοιπὸν τὰ μέγιστα ἰδοῦσα ὅτι ὁ βασιλεὺς δὲν προσεκάλεσεν αὐτὴν εἰς τὸ βάπτισμα. Τὴν ἡμέραν τῆς τελετῆς, ἦλθε πλησίον τῆς κοιτίδος καὶ ἐδήλωσεν ὅτι ἂν μία καὶ μόνη ἀκτίς ἡλίου ἢ σεληνόφωτος πέσῃ ἐπὶ τοῦ κορασίου πρὶν φθάσῃ εἰς τὸ δέκατον ἔκτον ἔτος, θά ὑποστῇ μέγала δυστυχήματα, θά μαραινθῇ καὶ θά ἀποθάνῃ.

Ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα κατετρόμαξαν· μεγίστην φροντίδα κατέβαλον πρὸς διαφύλαξιν τοῦ προσφιλοῦς τέκνου, ὥστε ἐγένεε δεκαετής νεανίς χωρὶς νὰ ἴδῃ ἡλιακὸν ἢ σεληνάϊον φῶς. Ἀλλὰ φαίνεται, κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ἡ μάγισσα ἐτάραξε τὸ πνεῦμά της, διότι ἡ βασιλοπούλα ἡσθάνετο φρικτὴν πρὸς ὅ, τι εἶχε σχέσιν μὲ τὸν πραγματικὸν κόσμον, καὶ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἠθέλησε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς ἐλευθερίας τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε τέλος μετὰ τὸ δέκατον ἔκτον ἔτος αὐτῆς.

Οἱ γονεῖς τῆς δυστυχοῦς βασιλοπούλας ἀπέστειλάν πρὸς τὴν μάγισσαν πρεσβεῖαν φέρουσαν μεγαλοπρεπῆ δῶρα καὶ παρακαλοῦσαν νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν των καὶ νὰ τοὺς συμβουλευσῇ τί νὰ πράξουν! Οἱ ἀπεσταλμένοι ἐπανῆλθον μετὰ τῶν δῶρων, τὰ ὁποῖα ἠρνήθη νὰ λάβῃ ἡ μάγισσα λέγουσα, ὅτι τὸ μέσον τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ ξεμαγευθῇ ἡ βασιλοπούλα ἦτο ἀπλούστατον, ὅτι θά το κατορθώσῃ εἰς νέος ὅστις θά ἔλθῃ μακρόθεν, καὶ ὅτι ἦτο καθῆκον αὐτοῦ τοῦ νέου νὰ εὕρῃ τὸ μέσον τοῦτο· εἰδεμὴ θά ἦτο ἀνωφελές.

Ἐν ᾧ τοιαῦται φροντίδες ἐλαμβάνοντο περὶ τῆς βασιλοπούλας αὐτῆς ἦτο ὁλως διόλου ἀμέριμνος. Εἰς μίαν τῶν μεγάλων αἰθουσῶν τῶν ἀνακτόρων, τῆς ὁποίας εἶχον ἐντοιχισθῇ τὰ παράθυρα διέταξε νὰ φυτεύσῃ κῆπον, τοῦ ὁποίου τὰ φυτὰ καὶ τὰ δένδρα ἦσαν τεχνητὰ.

Τὰ κίτρινα ἄνθη ἦσαν ἐκ χρυσοῦ, τὰ λευκὰ ἐξ ἀργύρου, πολυτίμων κογχυλίων καὶ μαργαριτῶν, τὰ ἐρυθρὰ ἐκ ρουβινίων, καὶ τὰ κυανὰ ἐκ σαπφείρων.

Τὰ φύλλα ἦσαν ἐκ μεταξίνου ὑφάσματος, οἱ δὲ κορμοὶ τῶν δένδρων ἦσαν ἐπίχρσοι.

Καὶ αὐτοὶ οἱ βράχοι ἦσαν τεχνητοὶ ὥς καὶ τὰ βράκκια καὶ αἱ γέφυραι· τέλος πάντων ἦσαν ψευδῆ καὶ αὐτὰ τὰ πτηνὰ ἀκόμη, τὰ ὁποῖα ἐπίτηδες ἄνθρωποι ἐχόρδιζον διὰ νὰ κελადῶσι.

Εἰς τοὺς τοίχους ἀνερριχῶντο τεχνητὰ κλίματα, ὅθεν ἐκρέμαντο ὠραῖαι βότρες κίτριναί καὶ ἐρυθραί. Ἄν τις ἔδρεπε μίαν ῥάγαν, ἔδλεπεν ὅτι ἦτο ὑάλινος καὶ περῖεχε γλυκύτατον οἶνον.

Τὰ πάντα ἦσαν ἐν τάξει· οἱ διάδρομοι ἦσαν ἐπεστρωμένοι διὰ χρυσοῦς κόπεως, δέκα δὲ ὑπὲρταί διήρχοντο τὰς ἡμέρας καθαρίζοντες διὰ πτερῶν τὰ ἄνθη καὶ τὰ φύλλα. Ἄλλοι δέκα ὑπὲρταί καλοῦμενοι μὲ ῥοθῆται εἶχον καθῆκον νὰ ἐμβάλλωσιν εἰς ἕκαστον ἄνθος τὴν ἀρμόζουσαν εἰς αὐτὸ εὐωδίαν.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ἀγάπη αὐτῆς πρὸς ὅ, τι ἦτο τεχνητὸν ἐξετάθη ἐφ' ὅλης τῆς αὐλῆς ὥς ἀληθοῦς ἐπιδημία, μέχρι δὲ τοιοῦτου σημείου ἐφθασεν ὥστε ὑπῆρχον ἄνδρες καὶ γυναῖκες οἵτινες ἐλυποῦντο ὁσφραϊνόμενοι ἀληθῆς τριαντάφυλλον.

Πάντες ἀπεμιμοῦντο τὴν Μοργάνην, ἡ δὲ αὐλὴ τοῦ βασιλέως ἀπετέλει παράδοξον θέαμα. Οἱ ἄνδρες ἔκοπτον τὴν κόμην των καὶ ἔφερον ἄντ' αὐτῆς περούκας· αἱ δὲ κυραὶ ἀνῶρθωνον ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των ἀληθῆ κίτριά πουδραρισμένων βοστρύχων· ἐφόρου ὁμοίως καὶ κρινολίον καὶ κατῶματα (ταχοῦνια) τῶσόν ὑψηλὰ ὥστε ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἐβάδιζον ἐπὶ καλοβάθρων.

Τοιοτρόπως ἐστολισμένοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες διήρχοντο τὸν καιρὸν των περιδιαβάζοντες εἰς τὸν ψευδῆ κῆπον τῆς βασιλοπούλας Μοργάνης. Ὁ κῆπος οὗτος ἐφωτίζετο ὑπὸ πέλωριον λαμπτήρος, ὅστις οὐδέποτε ἐσβύνετο, καὶ ὅστις ἀντικαθίστα τὸν ἥλιον.

Ὅτε ἡ εἰδησις τοῦ μαγεύματος τῆς βασιλοπούλας διεδόθη, πολλὰ βασιλόπουλα καὶ πριγκιπόπουλα ἦλθαν καὶ ἐδοκίμασαν νὰ τὴν ἐλευθερώσουν, διότι ὁ βασιλεὺς εἶχεν ὑποσχεθῇ νὰ τὴν δώσῃ γυναῖκα, καὶ μαζὶ μ' αὐτὴν καὶ τὸ ἡμισυ βασιλείου του εἰς ἐκείνον ὅστις διαλύσῃ τὴν μαγείαν.

Δυστυχῶς ὅμως καθὼς ἐφθάνον εἰς τὸ ἀνάκτορον τῆς Μοργάνης, ἐμιμοῦντο τοὺς ἄλλους, ἔκοπτον τὴν κόμην των, ἐφόρου περούκας, μόλις δὲ ἐξεστῶμιζον δύο τρεῖς φράσεις, τὰς ὁποίας ἐνόμιζον πνευματώδεις καὶ χαριτωμένας, καὶ ἡσθάνοντο ὅτι καθίσταντο ψυχροὶ καὶ δυσκίνητοι καὶ μετεβάλλοντο αἰφνιδίως εἰς σινικὰ ἀνδρείκελα κινούμενα μηχανικῶς τὴν κεφαλὴν των.

Δύο μακραι σειραὶ τοιούτων βασιλοπούλων καὶ πριγκιποπούλων ἦσαν παρατεταγμέναι ἐκατέρωθεν τοῦ μεγάλου διαδρόμου τῶν τοίχων τοῦ κήπου, ὁσάκις δὲ διήρχετο ἐκείθεν ἡ Μοργάνη εὐχαριστεῖτο νὰ ὠτῇ τὰς κεφαλὰς ἐκείνας διὰ τοῦ ριπιδίου τῆς, ὥστε ἐφαίνοντο ὡς νὰ λέγουν ἀδιακόπως : — Ναι, ναι, ναι, ναι. [Ἐπεται συνέχεια]

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΛΑΙΕΝΟΣ

Η ΕΥΧΗ ΤΟΥ ΙΑΠΩΝΟΣ

Εἰς τὸ ἄκρον δάσους ἰνδοκαλάμων ἔκειτο ἡ οἰκία ἐνὸς μεγάλου Ἰάπωνος ἄρχοντος.

Τὴν ἡμέραν εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρεται ἡ παρούσα διήγησις, οἱ κατοικοῦντες τὴν ἰαπωνίαν ἐκείνην κατοικίαν ἐπανεγύριζον, ὅχι μόνον διότι ἦτο ἡ ἐορτὴ τοῦ Παιο-Σάν, τοῦ πρεσβυτέρου υἱοῦ τῆς οἰκογενείας, ἀλλὰ διότι ἦτο συγχρόνως καὶ ἡ ἐορτὴ τῆς Σελήνης, τὴν ὁποίαν ἐορτάζον εἰς τὴν Ἰαπωνίαν τὴν πρῶτην ἡμέραν τοῦ δεκάτου μηνός.

Οἱ Ἰάπωνες δὲ ἔχουν ὅπως ἡμεῖς μίαν ἡμέραν ἀργίας καθ' ἐβδομάδα, ἀλλὰ πολλὰς ἐθνικὰς καὶ θρησκευτικὰς ἐορτάς κατὰ τὰς ὁποίας διασκεδάζουν ὁλοψύχως, διότι εἶνε ὁ φαιδρότερος λαὸς τοῦ κόσμου.

Ἦτο λοιπὸν ἡ ἐορτὴ τῆς Σελήνης. Ἀπὸ πρωῒας ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Παιο-Σάν, καὶ αἱ ἀδελφαὶ του μετέβησαν εἰς τὴν παγίδα νὰ ἐκτελέσωσι τὰ θρησκευτικὰ των καθήκοντα καὶ νὰ ζητήσωσι παρὰ τῆς Σελήνης τὴν εὐνοίαν της. Ἡ Σελήνη τὴν ἡμέραν ἐκείνην οὐδὲν ζητεῖ παρὰ τῶν λατρευτῶν της, τοῦτο πιστεύει τοῦλάχιστον ὁ λαός.

Ἐκαστος ἠγόρασε παρὰ τοῦ ἱερέως μίαν προσευχὴν γραμμένην ἐπὶ ἡγιασμένης ταίνιας χάρτου, καὶ τὴν προσέκολλησεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀγάλματος τοῦ παριστάμενου τῆς Σελήνης.

Οἱ οἰκεῖοι τοῦ Παιο-Σάν ἐπιστρέψαντες μετὰ μεγάλης πομπῆς εἰς τὴν οἰκίαν ἐνέδυσαν αὐτὸν τὴν ἀνδρικήν στολήν, τὴν ὁποίαν οἱ Ἰάπωνες δὲν ἔχουσιν τὸ δικαίωμα νὰ φορῶσι πρὸ τοῦ δεκάτου πέμπτου ἔτους των, καὶ ἐξύρισαν τὸ ἄνω μέρος τῆς κεφαλῆς του.

Ὁ πατὴρ του ἔδωκεν εἰς αὐτὸν δύο σπάθας, συμβουλευσας μόνον ἀγαθὴν χρῆσιν αὐτῶν νὰ κάμνῃ.

Ἐπειτα ἐκάθισαν ὅλοι περίξ ψιάθου ἥτις ἦτο πλήρης γλυκισμάτων· ἐπὶ οὗ τῶν μικρῶν ἐκ πορσελάνης κυathίσκου καὶ ἐχόρευσαν τὸν ἐθνικὸν χορόν. Ὅτε δὲ οἱ ἄλλοι ἀπεσύρθησαν διὰ νὰ ἀναπαυθῶσιν, ὁ νέος Παιο-Σάν ἐφυγε κρυφίως ἐκ τῆς πατρικῆς οἰκίας καὶ διηυθύνθη εἰς ἱερὰν πηγὴν ὅπου φύεται ὁ κυανὸς λωτός, διὰ νὰ προσευχηθῇ εἰς τὴν Σελήνην.

Διὰ νὰ ἐλκύσῃ τὴν εὐνοίαν αὐτῆς συνέθεσε ποίημα, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπέτεινε τὰ γλυκύτερα ὀνόματα εἰς τὴν Σελήνην.

Ἐβάδιζεν εἰς τὸ δάσος, ἐν ἐκστάσει, ὅτε ἔξαφνα ὁ ποῦς του συνεκρούσθη πρὸς γέροντα ἐξηπλωμένον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ὁ νέος ὠπισθοχώρησεν ἐκ φρίκης· εἰς τὸ φῶς δὲ τῆς Σελήνης τὸ εἰσδύον διὰ μέσου τοῦ φυλλώματος διέκρινεν ἕνα

ἐκ τῶν δυστυχῶν καὶ περιφρονημένων, τοὺς ὁποίους οἱ Ἰάπωνες ἀποκαλοῦσιν ἔτα, καὶ οἵτινες εἶνε ἀθλιώτεροι καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν παριῶν τῶν Ἰνδιῶν.

— Ἀναθεματισμένε σκύλε! ἀνέκραξε, τί θέλεις ἐδῶ, ἐμπρός μου ;

Ἀνέστυρε τὴν σπάθην του διὰ νὰ ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ τὸν ὀχληρὸν ἐκείνον, ἀλλὰ ταχέως ἐπανεφένεν αὐτὴν εἰς τὴν θήκην της, διότι θά τὴν ἐμόλυνε καὶ ἂν ἤγγιζε μόνον τὸ καθαῖμα ἐκείνο τῆς κοινωσίας.

Ἐντούτοις ἡ ὀργὴ τοῦ Παιο-Σάν ἡβήσεν, ὅλας δὲ τὰς ὕδρεις τὰς ὁποίας περιεῖχεν ἡ γλῶσσά του τὰς ἐξέφρασε κατὰ τοῦ δυστυχοῦς, ὅστις χωρὶς λέξιν νὰ προσφέρῃ ἀπεμακρύβη ἐξαφανισθεὶς ὁπίσω σωροῦ ἰνδοκαλάμων.

Τεταραγμένος ἀκόμη ἐκ τῆς ὀργῆς ὁ νέος ἐφθασεν εἰς τὴν ἱερὰν πηγὴν. Ἦτο μόνος, οὐδὲ μία πνοὴ ἐτάραττε τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, ἡ δὲ εἰκὼν τῆς σελήνης ἐκατοπτρίζετο ὡς ἐντὸς ἀργυροῦ κατόπτρου. Ἐκτύπησε τὰς χεῖράς του διὰ νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ Ἀγαθοῦ Πνεύματος καὶ ἀπήγγειλε τοὺς στίχους τοὺς ὁποίους εἶχε συνθέσῃ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ.

Παρακάλεσε τὴν Σελήνην νὰ τον καταστήσῃ τὸν φρονιμώτερον καὶ ἀνδρεῖότερον εὐπατρίδην τῆς Ἰαπωνίας, ἀνέφερε τοὺς σοφοὺς τοὺς ὁποίους ἤθελε νὰ μιμηθῇ, τοὺς περιφήμους ἥρωας τοὺς ὁποίους ἤθελε νὰ ὑπερβῇ, τέλος δὲ ἐτελείωσε τὴν προσευχὴν του διὰ τῶν ἐξῆς λέξεων :

« Ὁ, Ἀγαθὸν Πνεῦμα, βοήθει με εἰς τὰς δυσκόλους περιστάσεις τῆς ζωῆς μου, καὶ ὑπόσχουμαι νὰ σε λατρεύω καὶ νὰ προσκυνῶ νύκτα καὶ ἡμέραν.

« Ἀπὸ τὴν στιγμὴν αὐτὴν συμβούλευσέ με τί εἶνε εὐγενὲς καὶ μέγα, διὰ νὰ μὴ θαμβώσῃ ἡ παρὰ μικρὰ σκία τὴν λάμψιν τοῦ ὀνόματός μου. »

Τὸ κελάδημα μιᾶς ἀηδόνος ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐδίδεν ἀπάντησιν εἰς τὴν προσευχὴν του.

— Ἀλλοίμονον ! εἶπεν ὁ Παιο-Σάν, πιστεύω ὅτι τὸ Πνεῦμα, αὐτὴν τὴν μορφήν ἔλαβεν ὅπως τον βοηθήσῃ, δὲν σ' ἐννοῶ !

Ὁραῖον πτηνὸν τότε ἐκάθισεν ἐπὶ κλάδου, πλησίον τοῦ μέρους ὅπου ἴστατο ὁ Παιο-Σάν.

— Κάμε με νὰ ἐννοῶ τὴν γλῶσσάν σου, ἡ ὁμίλει ὅπως ἐγὼ, μυστηριῶδες καὶ θεῖον ὄν, εἶπεν ἱκετευτικῶς ὁ νέος.

Τότε ἐκ τῶν καλάμων ἐξῆλθε παράδοξος φωνή.

— Παιο-Σάν, ἔλεγεν ἡ φωνὴ ἐκείνη, ματαίως προσεύχου· ὁ Θεὸς δὲν δύναται νὰ προσέλθῃ εἰς βοήθειαν ἐκείνου ὅστις εἰς διάστημα ὀλιγώτερον τῆς μιᾶς ὥρας ὕβρισεν ἕνα γέροντα, ἐφάνη ἄπλαγχνος πρὸς ἕνα δυστυχῆ καὶ ἡτίμασε

τὸν αὐτὸν του, διότι ὁ βλασφημῶν ἀτιμάζει τὸν αὐτὸν του.

« Ζητεῖς σοφίαν καὶ δόξαν· εἰσεύρεις ἂν θὰ ζήσης πολλὰ ἔτη διὰ νὰ κατορθώσῃς μέγала πράγματα ;

« Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον ἀπὸ σήμερον εἰμπορεῖς νὰ κάμῃς, εἶνε νὰ εἰσαὶ ἀγαθὸς καὶ εὐσπλαγχνος.

« Ποτὲ μὴν ἀφίνης τὴν εὐκαιρίαν νὰ κάμῃς τὸ καλόν, διότι ἴσως δὲν θὰ τὴν ἐπανεύρης πλέον τὴν εὐκαιρίαν αὐτήν.

« Τώρα ἄκουσε τί με ἀναθέτει τὸ Ἀγαθὸν Πνεῦμα νὰ σου εἶπῃ :

« Ἄν πράττης τὸ ἀγαθὸν καὶ δὲν ἀπομακρύνεσαι ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, ὁ Θεὸς θὰ φροντίξῃ περὶ σοῦ καὶ χωρὶς νὰ τον παρακαλῇς. »

Ὁ νέος Παιο-Σάν ταραχθεὶς διότι ἔλαβε μάθημα ἀντὶ τῆς συμβουλῆς τὴν ὁποίαν ἐζήτηι, ἐπέστρεψε σύννους ὅτε διερχόμενος ἐκ τοῦ μέρους εἰς τὸ ὁποῖον ἐφάνη τόσον σκληρὸς καὶ ἀνηλεὲς πρὸς τὸν δυστυχῆ γέροντα, ἡσθάνη τύψιν συνειδητός· ἐζήτησε νὰ εὕρῃ τὸν δυστυχῆ διὰ νὰ του δώσῃ ὡς ἐλεημοσύνην ἕν νόμισμα ἢ γλυκὺν λόγον, ἀλλὰ δὲν τον ἐπανεῖδε.

— Ἀφῆκα νὰ περάσῃ ἡ εὐκαιρία χωρὶς νὰ πράξω τὸ καλόν καὶ δὲν τὴν εὐρίσκω ἐκ νέου. . . . Δὲν πρέπει νὰ λησμονήσω, τί μοῦ εἶπεν ἡ φωνή.

Ἦνδρ' αὐτῆς ἰδέας αὐτῆς κατεχόμενος δὲν ἐκοιμήθη ὅλην τὴν νύκτα, ἀλλὰ μέχρι πρωῒας ἐπανελάμβανε τοὺς λόγους τῆς μυστηριώδους φωνῆς διὰ νὰ μὴ τοὺς λησμονήσῃ.

Ὅτε δὲ ἐξημέρως ἐπῆγε πρὸς τὸν καλλίτερον χρυσοχόον τοῦ Κιότου καὶ τοῦ παρήγγειλε νὰ ἐγγλύψῃ εἰς τὴν λαβὴν τῆς σπάθης του διὰ γραμμάτων ἐκ ρουβινίων καὶ σμαράγδων τὴν συμβουλὴν τὴν ὁποίαν τῷ ἔδωκεν ἡ Σελήνη, παρὰ τὴν πηγὴν ὅπου φύεται ὁ κυανὸς λωτός.

Τὰς λέξεις ταύτας ἀναγινώσκει μετ' εὐλαβείας πρῶτ' καὶ ἐσπέρας. Δι' αὐτὸ ἐγένεε τόσον καλὸς καὶ ἀπέκτησε φήμην ἀνταξίαν τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῆς Ἰαπωνίας.

ΥΠΑΤΙΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

1.

Σ' τὴν γειτονιά ἔχουνε βουλή καὶ σὲ κανεὶς δὲν σε καλεῖ· Μὴν πᾶς νὰ δώσῃς συμβουλὴν σάν πετεινάρι ποῦ λαλεῖ Μέσα 'ς τὴν ξένη τὴν αὐλή.

2.

Καράδια δίχως ἄρμενα, παιδιὰ χωρὶς παιδεία ἢ τέχνην προικισμένα, μεσ' 'ς τῆς ζωῆς τὸ πέλαγος ἂν πιάσῃ τρικυμία, δὲν βροῖσκουνε λιμένα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΙΖΥΗΝΟΣ
[Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς].

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι 27 'Ιουνίου ε. ε.

446. Αεζόγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε σύνδεσμος, ἐθνικὸν τὸ δευτέ-
[ρόν μου.
Καὶ εἶνε ὕλη καύσιμος καὶ κοινὴ τὸ σύ-
[νολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαντίου τῶν Δελφῶν.

447. Στοιχειόγριφος.

Ἐχωτάσκανδ' ἀδελφούς καὶ ἐχθρόν μου τὴν φίλιαν.
Ἀκέφαλος, τὰς κεφαλὰς ἔχω ὡς κατοικίαν
Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Λαδοπούλου.

448. Μωσαϊκόν.

Ὁ Πήγασος, ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ Ὀδυσσεύς, ἡ μοῖρα,
Ὁ Περικλῆς, ὁ Ἀντιφῶν, καὶ ἡ βοῶπις Ἥρα
Σοὶ δίδουν τὰ συστατικά μετὰ τῆς ἁλίου κίσεως
Νὰ σχηματίσῃς τὸνομα ἀρχαίας βασιλείσεως.
Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Χρηστίδου.

449. Δένεγμα

Μεβλέπεις καὶ ἀγάλλεσαι, τὰ κάλλη μου θαυμάζεις,
Ὅταν θυμῶσιν κρύπτεσαι· μεβλέπεις καὶ τρομάζεις
Κρουνοὶ δακρῶν χύνονται, ὅταν ἐγὼ θελήσω
Κι' ἂν δὲν δακρῶς δύναμαι γυμνὸν νὰ σε ἀφήσω.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρόδου τοῦ Μαῖου.

450. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον· τὸ λίπος θά το εὔρης.
Τὸ δευτέρον μου σύνδεσμος, πολὺ καλὰ τὸν ζεύρεις
Τὸ τρίτον μου εἶνε πτηνόν, ἄλλ' ὄχι καὶ ὠραῖον.
Καὶ νῆσος τις τὸ τέταρτον κοσμοῦσα τὸ Αἰγαῖον.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Εὐαίσθητου Καρδίας.

451. Κεκρυμμένον κυδόμενον.

1. Ὁ Θεμιστοκλῆς δὲν ἔστειρε νὰ ὑπερῇ τοῦ
Μιλτιάδου,
2. καὶ μάλιστα ἡγρύνει πλειστάκις ἐπινοῶν
πῶς νὰ δοξασθῇ.
3. Οὗτος ἐπεισε τὸν Ξερξηνδιὰ τοῦ μηνυτοῦ νὰ πέλθῃ,
4. διότι ὀλίγιστοι ἐπέισθησαν ἡσύχως εἰς τὰ
σχέδιά του.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διωνυσίου.

452. Κλειμακωτόν.

+ Νάντικα-σταθῶσιν οἱ σταυροὶ
+++ διὰ γραμμάτων ὥστε ν' ἀναγινώ-
+ σκεται εἰς τὸ ἀριστερόν σκέλος
+ ποταμός τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὸ δε-
+++ ξιδόν ἰσθμός, εἰς τὴν κατωτάτην
+ βαθμίδα γεωργικὸν ἐργαλεῖον, εἰς
+++ τὴν μεσαίαν καρποφόρον δένδρον,
+ καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην μέρος τοῦ
χρόνου.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀργιουλοῦ τοῦ Ἀθηνῶν.

453. Πυραμῖς.

+ Οἱ μὲν σταυροὶ νάντικα-
+ σταθῶσιν διὰ γραμμάτων ὥ-
+ στε νὰ ἀναγινώσκειται τὸ ὄνομα
+ ἡχητικοῦ ὄργανου, οἱ δὲ ὀκ-
+ τῶ ἀστερίσκοι τῆς βάσεως
μετὰ τοῦ ἐν τῇ μέσῃ αὐτῶν σταυροῦ νὰ σχη-
ματίσωσι τὸ ὄνομα ὀκεανοῦ, οἱ δὲ ἀνωτέρω τὸ
ὄνομα μέρους τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, αἱ τέσ-
σαρες ἀνωτέρω τὸ ὄνομα οἰκιακοῦ σκεύους, καὶ
αἱ δύο ἄλλαι τὸ ὄνομα ζώου.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δελίδος.

454. Πρόβλημα.

— Πόσων ἐτῶν εἶνε ὁ πατήρ σου, ἡρωτήθη ὁ
Κωστήκης.

— Τὰ $\frac{3}{5}$ τῆς ἡλικίας τοῦ πατρός μου, ἀ-
πῆνιγες, προστιθέμενα εἰς τὰ $\frac{2}{3}$ τῆς ἡλικίας
τοῦ μεγάλου ἀδελφοῦ μου ἀποτελοῦσι τὸν ἀριθ-
μὸν 46.

Πόσων ἐτῶν εἶνε ὁ πατήρ του καὶ πόσων ὁ
ἀδελφός του;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χίονος τοῦ Παρνασσού.

455. Παίγνιον.

Διὰ τῶν ἐν τοῖς κάτωθι τετραγωνίοις συλλα-
βῶν σχηματίσων γινωμικόν τι.

πι	στι	ζει	χι	θα	δυσ	γει	φι
εν	α	λι	η	η	λη	α	αρ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χίονος τοῦ Παρνασσού.

456-457. Κεκρυμμένα ὀνόματα χωρῶν

1. Σέλας ἐστὶ πυρὸς ἀθρόου ἑξαψις ἐν τῷ ἄερι.
2. Ὁ νόμος τοὺς γονέας προστάττει κήδεσθαι
τῶν τέκνων.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Χρηστίδου.

458-459. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ ὄνος διὰ 5 μεταμορφ. νὰ μῖνῃ ταῦρος.
2. Ὁ λύκος διὰ 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ὄνος.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. τοῦ Μαθηματικοῦ.

460-464. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀνταλλαγῆς δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων μεθ' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-
τοῦ νὰ σχηματισθῇ μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξις.
Νάνος, νῆσος, πόνος, νέφος, φόνος.
Ἐστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Π. Πετρίτου.

465-469. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Διὰ καταλλήλου μεταθέσεως τῶν γραμμάτων
τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσων τὰ ὀνόματα
πέντε πτηνῶν.

1. Ροδολόκας. 2. Ὁσφύσκος. 3. Ναφίοςας.
4. Χλίκα. 5. Ὁριεούσα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πουλιῶ τοῦ Πάδου.

470. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἐνδόξου τόπου τῆς Ἑλλάδος.

1. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων 2. Πτηνόν.
3. Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων 4. Ἐπαρχία
τῆς Τουρκίας 5. Ἀγγεῖον 6. Νῆσος τῆς Ἑλ-
λάδος 7. Κράτος Εὐρωπαϊκόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανικοῦ Λέοντος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 22 Ἀπριλίου ε. ε.

347. Ἀντίλοχος (Ἀντί, λόχος). — 348.

Ναῖας, Ἀίας. — 349. Λεωνίδια (Λέων ἢ δῆς).

— 350. Τὸ γράμμα β. — 351. Κικέρων. — 352.

Φ Α Σ 353. Μετὰ τὴν ἀλήθειαν

Α Σ Ο ἀπό τῆς θεῖας τοῦ (Ἀλῆ,

ΔΠΝ θείας). — 354 — 356. 1

Κ Α Ρ Α Κ Α Σ Ἀξ. 2, Ἴππος. 3, Ὁ-

Ρ Α Ι νος. — 357 — 358. 1,

Ε Α Ν Φόβος, φόνος, ὄνος, τόνος.

Γ Ξ Α τόμος, τρώξιμος. — 2,

Λευκός, λεῦκος, λύκος, λάκκος, σάκκος, σάλος,

ἄλλος, ἔλος, μέλος, μέλας. — 359 — 363. Ἡ

ἀνταλλαγή γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων π καὶ

σ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: Πάριος,

Πάρις, ἄσις, πατρίς, πέρας, ἀπλοῦς, πρῶτος.

— 366. ΚΑΛΑΜΑΙ (1, Κλημῆς. 2, Ἀλῆος.

3, ΜΑλάνδρος). — 367. ΗΡΑΚΛΗΣ, ΦΑ-

ΛΑΙΝΑ (1, Ηφαίστος. 2, ΡΑφαήλ. 3, Ἀλυσ.

4, ΚΑρυστος, 5, ΔΙμῆν. 6, ΙΝΙον, 7, ΣΑβ-

βατον). — 368. ANNIBAS (1, Δεινάρχος. 2,

Τῆνος. 3, Κῶνος. 4, Δάρσισα. 5, ΗΒη. 6,

Παυσανίας. 7, Κυπαρίσσιος). — 369. Ἄν

τὸ πλοῖον τῆς ζωῆς μου φρόνησις τὸ πλοιορχῆ,

εἰς λιμένα εὐτυχίας θέλει κατευθεθῇ. 370.

Οὐδενὶ νόμος χαρίζεται. — 371. Μὴ δὲς ἐπὶ τὸ

αὐτό.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

[Βιβλία διὰ οἰκογενεῖας καὶ παιδία
ἐκδομένα ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς “Διαπλάσεως” καὶ
πωλούμενα εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.]

Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίδκος ὑπὸ Σοφίας

Ἀήμου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διή-
γημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευ-
θέν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδε-
τον δρ. 3,75. Ἄδεται. δρ. 1,75

Ἡ Ἀνθοῦλα ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου μετα-

φρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαρίστιστον καὶ
ἡθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυ-
σόδετον δρ. 5. Ἄδεται. δρ. 3,50

Βαῖταν Ζερῶν ὑπὸ Σοφίας Ἀήμου μετα-

φρασθεῖς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς
τὸν Καύκασον, ἥθη, ἔθιμα, περιπέτειαι.
Ἄδεται. δρ. 1,50

Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν μυθιστό-

ρημα κατὰ τὸν Μένν-Ρήδ, περιπετειῶδες,
θελκτικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις Ἀρ. Π.
Κουρτίδου, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον
δρ. 3,75. Ἄδεται. δρ. 1,75

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου ὑπὸ Π. Ι. Φέρμ-

πον ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André
Laurie. Μυθιστορία ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος ἐν
Ρωσσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων.
Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδεται. δρ. 3,50

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου ὑπὸ Ἀρ.

Π. Κουρτίδου μεταφρασθέντες. Ἐπαγωγώτατον
καὶ διδακτικὸν διήγημα. Ἄδεται δρ. 1,50

Ἡ Μαγονομία ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπον μετα-

φρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P-J. Stahl.
Διήγημα Ρωσικῆς ὑποθέσεως, συγχινητικώ-
τατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ὑπὸ
τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ.

5. Ἄδεται. δρ. 3,50

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων ὑπὸ Α. Κατακου-

ζητοῦ. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ
παιδία. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδεται δρ. 1,50

Ἡ Νίνα ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπον ἐξελληνισθεῖσα.

Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουίζης Μ.
Ἀλκώτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισότης
χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς
ἡρώιδος καὶ τῶν ἐπτά ἐξαδελφῶν της. Χρυσό-

δετον δρ. 5. Ἄδεται. δρ. 3,50

Παιδικὸι Διάλογοι ὑπὸ Διμήλιον Ἐμα-

ρίδου (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν
τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθεναγωγείων
καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς
παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς

ἐφορταῖς. Σειραὶ δύο, ἥτοι:

Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπι-

τρεπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδεται δρ. 1,20

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτι-

κούς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ.

Ἄδεται δρ. δρ. 1,20

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Π.

Παπαδοπούλου. Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον

περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα

ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διαχύνωσι

τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μᾶλλον σκυθρω-

πὴν συναναστροφὴν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία

τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἄδεται ἕκαστον

τομίδιον λεπτὰ 50

Ὁ Πυρετιοπώλης ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπον

ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκό-
νων. Θελκτικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χα-
ρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευ-
θὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσό-

δετον δρ. 5. Ἄδεται. δρ. 3,50

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν
πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως
τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρ-
τονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλ-
λαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθήμερου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν εἰδῶν ἀπαράδεκτα.